

Ние, лунните хора побеждаваме земните

Вие четете това заглавие и се чудите: нима е възможна някаква борба между земята и луната?

Сега ще ви поясня това. Ние които се намираме сега на луната бием всички световни рекорди на земните хора и съ това ги побеждаваме. А това стана така.

Нощта си отива, слънцето изгръва отново на лунното небе и една приятна топлина ни облива. Ние се кжем с голъмо удоволствие в топлинните слънчеви лъчи след пре-красната дълга студена лунна нощ. След това тържествено влизаме в новата кжщурка, която сме си построили през дългото време прекарано вече на луната. Защото нали не може да се живее постоянно под открито небе, дори не и на луната. Влизаме в кжщичката, изведнъж един от нас от радост подскоча и о, ужас! удря си главата в тавана на стаята, която има не по-малко от 2 м. височина. Той е искал да скочи само малко, а пък кой знае какъ скочил! Цъли два метра. Не-щастникът държи главата си, а пък ние се чудим и най-после избухваме в смъхъ. И всички другъ на нашето мѣсто би се смял. Не е ли чудно, хората на земята съ месеци и години се трениратъ за да могат да скочат далеч на една височина от 2 м., а пък тоя нашъ приятелъ безъ тренингъ, безъ дори и да е спортистъ скача до тавана на стаята и бие земниятъ световен рекордъ на високо скачане.

плавно, че азъ бихъ могълъ безъ голъма мъжа да го уловя въ въздуха и да го сложа пакъ въ джоба си.

Единъ отъ моитъ малки приятели, който на земята бѣ голъмъ спортистъ опитва овчарскиятъ скокъ. Небивало постижение! — крещи той и се прескундя отъ радостъ. Ако на-прява такъвъ овчарски скокъ на земята, ще бия всички световни рекорди до днесъ и никои никога не ще може да ме надмине.

Сега вече считамъ за нужно да си кажа думата, защото иначе разочарованието за тоя приятелъ когато се върне на земята и не ще може да постигне сжщото постижение ще бжде страшно!

— Полека, приятелю, не се засилвай много! — казвамъ азъ. — Тоя скокъ ти на земята не можешъ да направишъ!

— Защо? — пита той недо-воленъ.

— Защото ти тукъ на лу-ната си по-лекъ отколкото ко-гато си на земята. Тамъ ако тежишъ 60 килограма тукъ тежишъ само 10 килограма, приятелю! Теглото на всѣки предметъ донесенъ отъ насъ на луната намалява тукъ на 1 шеста. Защото лунната при-тегателна сила е само една шеста отъ притегателната си-ла на земята. Но въпреки то-ва притегателната сила на лу-ната указва влияние върху на-шата земя. Приливътъ и отли-вътъ на нашата земя се при-чиняватъ главно отъ лунното притегляне. Они отъ васъ, които сж живждали море по-знаватъ приливитъ и отливитъ и често сж си блъскали главитъ коя е тая сила, която раздвижава иначе доста спо-койното море. Но това е и едничкото истинско значител-но влияние на луната по от-ношение на нашата земя. До днесъ не можа да се докаже дали луната влияе и на вре-мето. Статистическитъ изслед-вания сж доказали тъкмо об-ратното.

Следъ тия дълги обяснения забелязвамъ, че моитъ прия-тели все още ме гледатъ съ недо-вѣрие. Може би разясне-нията ми не имъ се виждатъ правдоподобни? Нѣма шо. Трѣбва да измисля още нѣщо за да имъ докажа правотата на думитъ си.

(Следва въ идния брой)

Малко смъхъ

— Марио, казва госпожата, то-зи месецъ ти ми изчупи чинии и чаши за по-голѣма отъ заплатата ти сума! Трѣбва да се намѣри начинъ да се промѣни това!

— Ами увеличете ми заплатата, госпожо!

— Келнеръ, тука нѣкжде ми паднаха два лева; ако ги намѣришъ, утре ще ми ги върнешъ, ако не ги намѣришъ, задръжъ ги за себе си!

У лихваря:
— Искате да заемете 100 лв. Много добре, ето паритъ. Азъ взимамъ 5 на сто лихва на ме-сецъ и понеже искате паритъ за една година, лихвата прави 60 лв. Значи, ще ви дамъ 40 лева.

— Ами ако искамъ заема за две години, колко пари трѣбва да ви дамъ сега?

ЗАБАВНА ГЕОМЕТРИЯ

Овалътъ

Попитайте нѣкого отъ прияте-литъ си дали може да начертае на листъ хартия, съ пергелъ единъ овалъ безъ да измѣня отвора на пергела.

Мнозина ще се опитатъ да на-правятъ това, но напраздно.

Нѣма нищо по-просто отъ това. Сложете листа върху едно шише или каква да е цилиндрична по-върхностъ и овалътъ е готовъ.

сигуренъ блѣсъкъ. При такива условия е невъз-можно да се различи нищо ясно: Тоя човѣкъ бѣ облѣченъ като мене, като сина или братъ ми. Всички лапландци си приличатъ, когато сж вънъ отъ колибата. Не бихъ могълъ да го позная. Ако не ми помогнешъ, господине, не ще открия ни-кога крадеца и паричкитъ ми сж загубени.

— Какъ бихъ могълъ да ти помогна, когато дори войницитъ на краля сж неспособни да на-правятъ нѣщо за тебе! Азъ не познавамъ страната по-добре отъ тѣхъ и нѣмамъ властъ, съ каквато разполагатъ тѣ, за да действувамъ срещу крадцитъ.

— Месе, ти се лъжешъ! Главата ти стърчи надъ главитъ на всички лапландци и тукъ никога не сж виждали оржжия като твоитъ. Който и да е крадецътъ, той ще потрепери отъ тебе. Ти си пж-тувалъ далеко изъ диви страни, дето си научилъ да различавашъ, както и ние, следитъ на единъ бѣглець. Нима ти не ни разправи историята за лошитъ индийци, които сте преследвали презъ планини и рѣки, за да си отнемете кожитъ, които ви откраднаха? Азъ ще те заведа да видишъ ди-ритъ на крадеца и когато ти разгледашъ, сигуренъ съмъ, че той не ще ни убѣгне.

Хм! Не съмъ очаквалъ, че вдъхвамъ та-кова довѣрие. Ако склонѣхъ на желанието на Пентъ, безъ да мога да оправдая очакванията му, рискувахъ да изгубя всѣко уважение.

— Дѣдко, протестирахъ азъ, азъ съмъ отъ скоро въ Лапландия. Не мисля, че ще ми бжде възможно да ти помогна.

Той смигна, усмихна се лукаво и потвърди:

— Да, месе, ти можешъ да направишъ това. Нима не ми каза, че си лѣкаръ?

— Та нима ти си възбразявашъ, че единъ лѣкаръ се е училъ и да арестува крадци?

— Ти се шегуваши! Единъ лѣкаръ се е училъ на всичко. Той може да направи всичко, шо иска.

Най-прочутиятъ отъ „Stunt men“ въ Холивудъ е Вобъ Розъ. Той е направилъ 570 спускания съ парашутъ, 80 минавания отъ единъ аеропланъ въ другъ. Разрушилъ е 300 автомобили, потъ-валъ е 65 пъти въ пропасти и е правилъ и други малки упраж-нения отъ сжщия родъ.

Любопитното е, че всичкитъ тия Stunt men сж много суе-вѣрни. Напримѣръ и най-смѣлитъ отъ тѣхъ ще откажатъ да на-правятъ нѣкое опасно упражнение въ деня, въ който нѣкой е счу-вилъ предъ тѣхъ чаша или шише.

Пакъ рекорди! Кой е, мислите, световния ре-кордъ за чекъ?

Палмата е принадлежала из-вестенъ времъ на Китай, който „врж-чилъ“ на Япония презъ 1898 г., единъ чекъ отъ L 11,008,857, като военно обезщетение. Но по-онова време ливрата е струвала само 25 франка и този прочутъ чекъ представлявалъ не повече отъ 775 милиона франка. Каква мизерия!

Този рекордъ билъ битъ отъ

единъ чекъ отъ L 12,746,923, раз-мѣненъ между две английски фир-ми преди три години.

Ако се вземе една либра стер-лингъ сто франка, този чекъ пред-ставява около 1 милиардъ и 245 милиона.

Но световния рекордъ прина-длежи, както изглежда на чека отъ 146,000,000 долара, платенъ отъ една американска фирма за покупка на юзини Дождъ въ Аме-рика. Доларътъ е струвалъ по-онова време, както и сега, около 15 франка.

За началникъ-влаковетъ е много важно да иматъ точни часовници. Въ Ридингъ, Англия има специ-ално ателие за изпитване опре-дѣленитъ за жельзопжтния пер-соналъ часовници.

Часовницитъ се поставятъ въ специаленъ сждъ, който се раз-друсва 120 пъти за 16 минути съ малкъ електрически моторъ. Ако следъ тази енергична изпит-ния часовницитъ не сж се измѣни-ли, смѣтатъ ги за приемливи.

ните децата. Ти знаешъ сжщо, че азъ ходихъ на панаира въ Емонтенисъ, тамъ продадохъ много кожи и сирене, а сжщо и ржавици, изплетени отъ дъщеритъ ми. Въ замѣна на това купихъ отъ как-вото имахъ нужда и ми останаха две кесии сре-бърни монети.

„Вчера, презъ времето, когато доятъ женски-тѣ елени и когато, следователно, моитъ хора не могатъ да ме следятъ, азъ взехъ скитъ и се спус-нахъ къмъ гората, да скрия паритъ. На връщане забелязахъ единъ чужденецъ, който се промѣк-ваше между скалитъ. Хукнахъ подире му, но той избѣга. Тогава се върнахъ при скривалището, изва-дихъ паритъ и отидохъ та ги скрихъ другата.

„Но въ полунощъ, когато тръгнахме по ди-ритъ на мечката, видѣхъ пакъ чужденеца. Веднага ми мина мисълта, че той търси паритъ ми и се опитахъ да го настигна. Той изчезна. Отидохъ да видя, дали паритъ ми сж тамъ. Намѣрихъ ги, но докато ги гледахъ, нѣкой ме удари по главата. Въ очитъ ми притъмнѣ и паднахъ. Когато следъ ми-нута се свестихъ, паритъ не бѣха вече на мѣстото си и видѣхъ, че крадецътъ бѣга съ всички сили по снѣга. Подгонихъ го. Той се опита да стигне другия склонъ на баира, и затова азъ тръгнахъ по напуканото ледно поле, за да му пресѣка пжтя. Азъ знаехъ че това мѣсто е опасно, но бѣхъ за-слѣпенъ отъ гнѣвъ. Паднахъ въ една пукна-тина, която не бѣхъ забелязалъ. И крадецътъ избѣга.

— Не го ли позна?

— Не. Той се промѣкна задъ мене, безъ да го забележа. Носѣше зимна маска, каквато носимъ всички, за да се пазимъ отъ студа, когато излѣземъ.

— Не запомни ли поне снагата му?

— Господине, нощта въ Лапландия трае три месеца и тя лъже погледа. Северното сияние треп-тѣше и свѣтлинитъ му хвърляха върху снѣга не-